

Der er særlig tre forhold hvorved ILOs struktur adskiller sig fra den vi træffer i andre organisationer i FN-familien. Disse tre ting er 1) *Trepartssystemet*, 2) *Kompetencefordelingen mellem konferencen og styrelsesrådet* og 3) *Systemet med permanente pladser i styrelsesrådet*.

Trepartssystemet medfører at arbejdsgiver- og fagforeningsrepræsentanter deltagere på lige fod med regeringsrepræsentanterne i praktisk talt alle ILOs organer. Dette betyder bl. a., at arbejdsgiver- og fagforeningsrepræsentanter på konferencen og i styrelsesrådet har tilsammen halvdelen af stemmerne, mens regeringsrepræsentanterne har den anden halvdel. Den frie faglige internationale (FFI) og Den internationale arbejdsgiverorganisation har gennem årene haft flertallet i de respektive grupper på konferencen, og ved valg til styrelsesrådet er det stort set kun kandidater fra disse organisationer, som har kunnet komme ind i arbejdsgivergruppen og fagforeningsgruppen i rådet. Som eksempel kan nævnes at af de 12 regulære fagforeningspladser i styrelsesrådet blev der ved valget i år besat 10 med repræsentanter for landsorganisationer tilsluttet FFI.

Styrelsesrådet i ILO har en langt stærkere stilling end i de andre særorganisationer under De Forenede Nationer. Det udarbejder budgettet, som ved konferencen kun er genstand for en kort diskussion og aldrig for ændringer. Endvidere vælger styrelsesrådet generaldirektøren og fastsætter konferencernes dagsorden. Der er ikke i konstitutionen givet bestemmelse om, hvilket af de to organer der er højeste myndighed.

I ILO har de 10 største industrilande fast plads i styrelsesrådet. De udpeges af styrelsesrådet efter retningslinier, som rådet selv fastsætter. I dag er disse 10 lande: Canada, Frankrig, Indien, Italien, Japan, Kina, Sovjetunionen, Storbritannien, USA og Vesttyskland.

Under behandlingen i komiteen gik mange udviklingslande og specielt de afrikanske lande stærkt ind for at afskaffe ordningen med faste pladser i styrelsesrådet. Endvidere ønskede disse lande kompetence overført fra styrelsesrådet til konferencen.

Der blev i komiteen holdt to fællesnordiske indlæg vedrørende strukturspørgsmålet. Det blev bl. a. understreget at styrelses-

rådet kun kan opnå den tillid, der er nødvendig for at udøve rådets funktioner på effektiv måde, såfremt det er repræsentativt for organisationen som helhed. Dersom der blandt medlemstaterne er en udbredt opfattelse af at det i dag ikke er tilfældet, er det påkrævet at gøre alvorlige forsøg på at rette eventuelle skævheder op. Der pegedes på at det bl. a. kunne være nyttigt påny at drøfte de kriterier, der ligger til grund for placering af et medlemsland blandt de største industrilande. Fra nordisk side beklagede man den kendsgerning at intet afrikansk land og intet latinamerikansk land efter de gældende kriterier kan være fast medlem af styrelsesrådet. Endvidere anførtes det i et af de nordiske indlæg, at en udvidelse af styrelsesrådet også burde tage sigte imod at opnå bedre repræsentation for de små vesteuropæiske lande. Dette synspunkt blev støttet fra Hollands side. En række lande med fast plads i styrelsesrådet, således Canada, Tyskland og Italien, gav udtryk for at de kunne gå med til en ordning, hvorefter Afrika og Latinamerika fik hver en fast plads.

Fra østeuropæisk side støttedes forslaget om at overføre kompetence fra styrelsesrådet til konferencen. Fra østeuropæisk side kom man derimod ikke ind på spørgsmålet om udvidelse af antallet af faste pladser i styrelsesrådet. For østeuropæisk opfattelse syntes det af større vigtighed at få ændret reglerne om valg til styrelsesrådet således, at pladserne i arbejdsgiver- og fagforeningsgruppen bindes til bestemte regioner. Såfremt dette gennemføres vil det betyde en reduktion af FFIs og Den internationale arbejdsgiverorganisations stærke indflydelse i ILO.

Der blev ikke enighed om disse dybtgående stridsspørgsmål til trods for at komiteen arbejdede lige indtil dagen før konferencens afslutning. Imidlertid indgik man et kompromis om den fortsatte behandling af strukturspørgsmålene. Komiteen slog i en kort rapport til konferencen fast at følgende spørgsmål burde prioriteres: 1. *Sammensætningen af styrelsesrådet, herunder forholdet mellem valgte og ikke-valgte pladser og forholdet mellem arbejdsgivergruppen og bedriftledelsen i socialiserede virksomheder*, 2. *Spørgsmålet om konferencen bør deltage i godkendelse af udnævnelsen af*